

Nr 354.

Av herr **Albertsson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om semester m. m.*

Det i proposition nr 286 framlagda förslaget till lag om semester m. m. avser alla s. k. arbetstagare oberoende av arbetets natur och omfattning. Under fullt erkännande av att rätten till semester bör vara lika för alla, kunna vi dock icke undgå att finna en så generell avfattning av lagstiftningen härom som den, vilken regeringen nu föreslagit, mindre välbetänkt.

För de mycket små företagen inom såväl handel och industri som jordbruk gäller att den föreslagna lagen om semester måste bli mycket betungande.

Många av dessa småföretagare leva i mycket blygsamma ekonomiska förhållanden, och en så lång sammanhängande ledighet som 14 dagar torde icke ingå i deras levnadsvanor. Den ledighet, de kunna unna sig, blir väl i regel endast enstaka dagar.

Arbetstagarna i deras tjänst, som genom den personliga kontakt de stå till företagaren väl känna företagets ekonomi, åtnöja sig med att på ett liknande sätt rätta sig efter de ekonomiska möjligheter, som företaget kan giva.

Att så är förhållandet beror på de många olikheter, som finnas i anställningsförhållanden i ett litet och ett stort företag. Så t. ex. torde arbetets rationalisering och arbetstakten i övrigt vara avsevärt större i ett storföretag och därigenom nödvändiggöra en längre semester, än som kan vara behövt för arbetstagaren i det mindre företaget.

Jag kan icke undgå att fästa uppmärksamheten på vad överståthållarämbetet säger i sitt utlåtande å sid. 36, sista raden i den kungl. propositionen. »Måhända kunde den (ekonomiska belastningen, som semestern skulle utgöra) medföra, att de små arbetsgivarnas möjligheter att bereda arbetstagaren den lagstadgade semestern kunde realiseras allenast genom avstående för egen del från all semester. Härigenom skulle en del av lagstiftningens syfte gå förlorat.»

Den sociala skyddslagstiftningen, exempelvis rörande arbetstidens längd, har redan tidigare beaktat de stora olikheter, som förefinnas mellan stora och små företag, genom att göra undantag från lagens giltighet för företag med ett begränsat antal anställda.

Sålunda äro inom industri och hantverk företag med mindre än 5 arbetstagare och inom jordbruket mindre än 4 undantagna från arbetstidslagstiftningen. Och i 1937 års betänkande till arbetstidslag för detaljhandeln är föreslaget att företag med mindre än 2 arbetstagare skola likaledes vara undantagna.

Det synes mig därför vara rimligt, att den hänsyn till småföretagens bärighet och de olika förhållanden, som råda i små och stora företag och som kommit till uttryck i arbetstidslagstiftningen, även borde gälla den nu föreslagna semesterlagen på så sätt att semestern enligt enahanda grunder skulle för dessa utgå med en halv dag för varje kalendermånad.

Med anledning av det anförda får jag härmed hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i förslaget till lag om semester att beträffande anställda i företag inom industri, hantverk och jordbruk, som på grund av arbetstagarnas antal äro undantagna arbetstidslagarnas bestämmelser, samt för anställda hos sådana arbetsgivare, vilka icke beröras av arbetstidslagstiftning och ha endast en anställd, semester skall utgå med en halv dag för varje kalendermånad.

Stockholm den 14 maj 1938.

Eskil Albertsson.